

Не плачте, мамо, не треба...

Андрій Малишко

Не плачте, мамо, не треба,
вже не вернути сина.
Он він лежить під тином,
скроня злегка в крові.

І меркне зимовий вечір,
утіха твоя єдина,
А з лісу ідуть повстанці,
закурені в дим, живі.

Чого ти журишся, батьку,
що хату спалили кляті?
Брата забили в пута,
сивіє, бач, голова.

Пожитки твої хороші,
радості небагаті –
Усе димить в попелищі
і тліє, не дотліва.

Іржали коні в артілі,
ворота скрипіли новії,
Забрали овець і коней –
кривавий слід по траві...

І меркне зимовий вечір
в далекій сивій завії,
А з лісу ідуть повстанці,
закурені в дим, живі.

Он ту яблуневу гілку,
де снігу замети білі,
Ти сам щепив із сусідом,
цвіти, мій веселий дім!

Ми знаємо, знаєм, знаєм! –
кричать пеньки обгорілі

Із хати, з комори, з клуні
в сльозах і в горі твоїм.

Повішених вітер гойдає.
Гармата б'є опівночі.
І тліє все в попелищі:
і радість, і труд, і піт.

Дивляться зорі з неба,
немов замучених очі,
Немов розстріляних очі
біля кленових воріт.

Не плачте, мамо, не треба,
і ви не журіться, тату,
Друзі ідуть зі сходу,
сурма не грає – б'є!

Катів поведуть на страту,
на нашу святу розплату,
І в них не вистачить крові
за грізне горе твоє!